

19290**Goedkeuring van de op 4 november 1985 te 's-Gravenhage tot stand gekomen briefwisseling tussen de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de regering van de Verenigde Staten houdende een overeenkomst inzake de stationering van een eenheid vanaf de grond te lanceren kruisvluchtwapens van de luchtmacht van de Verenigde Staten****MEMORIE VAN ANTWOORD**

Ontvangen 14 maart 1986

Ondergetekenden hebben met belangstelling kennis genomen van de voorlopige bevindingen, waartoe het onderhavige Verdrag de leden van de vaste Commissies voor Buitenlandse Zaken en Defensie aanleiding heeft gegeven.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen naar het verschil tussen het kiezen voor de *verdragsvorm zoals Nederland doet en de rechten en plichten van andere plaatsingslanden die deze vorm niet hebben gekozen.*

Het feit dat Nederland de plaatsing van kruisvluchtwapens in Nederland in een door het parlement goed te keuren briefwisseling heeft vastgelegd, betekent als zodanig niet dat Nederland andere rechten en plichten op zich heeft genomen dan de andere plaatsingslanden. De keuze voor de verdragsvorm verandert de inhoud niet. Wel betekent het feit dat voor de verdragsvorm is gekozen, dat de overeenkomst volkenrechtelijk bindend is, zodat Nederland daarmee extra zekerheid verkrijgt en verschaft.

Artikel 2, dit in antwoord op de tweede vraag van dezelfde fractieleden, legt expliciet vast dat ingeval van een akkoord het aantal te plaatsen kruisvluchtwapens kan worden aangepast, waarbij mede rekening wordt gehouden met militair-technische factoren. Men kan niet stellen dat dankzij dit artikel Nederland beter dan de andere plaatsingslanden zou kunnen reageren op resultaten in Genève. Het artikel is in het licht van het dubbelbesluit van december 1979 de logische pendant van artikel 1 van de overeenkomst.

Tenslotte kan de leden van de C.D.A.-fractie worden gemeld dat in het kader van de discussie over het al dan niet strijdig zijn met de Grondwet van de onderhavige overeenkomst aan de orde is geweest dat de positie van de kruisvluchtwapeneenheid op Woensdrecht principieel niet verschilt van die van het F-15 squadron op Soesterberg. In beide gevallen is de Amerikaanse eenheid bestemd om volgens NAVO-procedures te worden ingezet ten behoeve van de bondgenootschappelijke verdediging. In beide gevallen gaat het om een Amerikaanse eenheid onder Amerikaans operationeel bevel die gestationeerd is op een Nederlandse basis die onder het commando van een Nederlandse basiscommandant valt. Overigens merken wij op dat, zou dit anders zijn, dat enkele feit geen invloed heeft op de vraag of het verdrag afwijkt van de Grondwet.

De leden van de V.V.D.-fractie stelden de vraag of de regering de verwachting koestert dat er aparte INF-onderhandelingen zullen komen en dat die binnen afzienbare tijd tot een bindende overeenkomst inclusief een inspectiestelsel zullen leiden en aan welke termijnen dan kan worden gedacht.

Naar onze mening mag uit verschillende uitlatingen worden opgemaakt dat de Sowjet Unie bereid is een afzonderlijke INF-overeenkomst met de Verenigde Staten te sluiten.

Afgaand op de negatieve eerste reacties van de Sowjet Unie op de jongste Westelijke INF-voorstellen ligt het niet in de verwachting dat zo'n overeenkomst reeds binnen enkele maanden gesloten zal kunnen worden. Of en zo ja wanneer een overeenkomst tot stand zal komen is nu niet te voorspellen.

De diverse publieke uitlatingen ten spijt, heeft de Sowjet Unie in de onderhandelingen zelve vooralsnog geen belangstelling getoond voor het onderwerp van verificatie. De Sowjet Unie stelt zich daarbij op het bekende standpunt, dat het prematuur zou zijn verificatiemaatregelen te bespreken voordat partijen het over beperkingen van middellange afstandswapens zijn eens geworden.

In antwoord op een desbetreffende vraag van hogergenoemde leden hebben wij van meet af aan duidelijk gemaakt dat er een politieke koppeling is tussen de plaatsing van kruisvluchtwapens en de door Nederland te vervullen kernwapentaken. Aanvaarding van plaatsing zou dienen te resulteren in een herziening van het bestaande takenpakket. Wij wensten bij de besluitvorming over de stationering de Nederlandse bijdrage aan de nucleaire afschrikking van het bondgenootschap in zijn geheel te bezien.

Met plaatsing draagt Nederland bij aan de bondgenootschappelijke afschrikking en solidariteit. Het beperken van het aantal taken moet worden gezien tegen de achtergrond van het kabinetsbeleid dat erop is gericht een evenwichtige bijdrage aan de nucleaire afschrikking van de NAVO te blijven leveren.

Het afstoten van de nucleaire taken van de F-16 en de Orion is vooral een politieke keuze geweest. Met name de essentiële rol van de nucleaire artillerie ten behoeve van het Eerste legerkorps in de geïntegreerde voorwaartse verdediging heeft tot de beslissing geleid die taak te handhaven.

Voorts zijn wij, in reactie op een vraag van dezelfde fractie, niet van mening dat de Nederlandse regering bij een plotseling optredende oorlogstoestand in Europa de toestand van «general alert» zou kunnen afkondigen – laat staan verzuimen af te kondigen. De toestand van «general alert» gaat in bij of onmiddellijk na het uitbreken van vijandelijkheden en nadat de bondgenoten het over de afkondiging eens zijn gebleken.

Het Verdrag van Brussel bevat een automatische militaire bijstandsclausule en is nog steeds van kracht. Indien één van de partijen bij dit verdrag hierop een beroep zou doen, zou er voor Nederland de verplichting bestaan tot militaire bijstand. Daar aard en omvang van die bijstand niet vaststaan, is niet bij voorbaat aan te geven op welke wijze aan deze verplichting inhoud zal worden gegeven. Bovendien is de hele geïntegreerde militaire structuur tot stand gekomen in het verband van de NAVO en hebben WEU-verdragspartners er bewust van af gezien zo'n structuur tot stand te brengen. Een adequate militaire reactie op een gewapende aanval kan derhalve de facto slechts worden gegeven in NAVO-verband. Wij wijzen er voorts op dat het onderhavige verdrag in het kader van de NAVO is afgesloten en derhalve los van het WEU-verdrag gezien moet worden.

Tenslotte kunnen wij de leden van de V.V.D.-fractie meedelen dat vanaf de beginfase van een crisis permanent overleg in NAVO-verband plaatsvindt. Eén van de vragen die in dat overleg aan de orde komen is de vraag

of het bondgenootschap achtereenvolgens de verschillende fasen van het NAVO-alarmeringssysteem moet afkondigen. Tijdens elke fase worden een aantal maatregelen genomen die ten doel hebben een militaire reactie op een eventuele gewapende aanval voor te bereiden. Het is immers de kern van het bondgenootschap een gemeenschappelijke reactie in het vooruitzicht te stellen en daarmee de afschrikking in stand te houden.

Tijdens één van deze fasen zullen de kruisvluchtwapens worden verplaatst naar lokaties buiten de basis van Woensdrecht. Dit gebeurt voordat de toestand van «general alert» wordt afgekondigd. Het is denkbaar dat kruisvluchtwapens buiten de grenzen van het land waar ze gestationeerd zijn, zouden geraken. Dit is echter zeer onwaarschijnlijk omdat de wapens op Nederlands grondgebied worden gestationeerd en een operationele binding met de basis van waaruit ze opereren onontbeerlijk is.

Inzake de vragen van de P.v.d.A.-fractie over het afstand doen door Nederland van zijn nationale bevoegdheid om lancering te blokkeren wijzen wij erop dat Nederland, zoals de Raad van State in zijn advies van 23 december 1983 (Kamerstukken II, 1983/1984 17980A) heeft aangegeven, in juridische zin afstand doet van een bestuursbevoegdheid, te weten de bevoegdheid om inzet van kruisvluchtwapens te verhinderen. Nederland heeft immers bij het afsluiten van dit verdrag geen vetorecht bedongen.

Een dergelijke afstand heeft geen relatie met de bevoegdheid die Nederland op basis van artikel 5 van het NAVO-Verdrag heeft en behoudt, te weten de bevoegdheid om te beslissen over de vraag of al dan niet met gebruik van militaire middelen gereageerd moet worden. Artikel 5 van het NAVO-Verdrag krijgt hiermee voor Nederland geen andere zin dan voor de overige lidstaten.

Er is niet gebleken dat één van de andere lidstaten, die niet tevens kernwapenmogendheid zijn, een vetorecht ten aanzien van de inzet van kruisvluchtwapens heeft. In zoverre kan men zeggen dat ook zij afstand hebben gedaan van een bestuursbevoegdheid, zij het dat dit niet is neergelegd in een verdrag.

Het antwoord op de volgende vraag van de leden van deze fractie luidt dat het gehele NAVO-Verdrag op de onderhavige overeenkomst van toepassing is hetgeen blijkt uit de herhaalde verwijzing naar de NAVO en de NAVO-procedures. Artikel 6 wordt met name genoemd om een nadere definitie van het begrip «aanval» te geven. Alle relevante NAVO-procedures zijn van toepassing.

Inzake de relevantie van de door ons genoemde voorbeelden van verdragen wijzen wij erop dat in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer en tijdens de openbare behandeling in die Kamer door ons die voorbeelden zijn genoemd, om aan te geven dat in talrijke verdragen nationale bevoegdheden zijn overgedragen aan andere staten, zonder dat daarbij zelfs maar gedacht werd aan de mogelijkheid van het bestaan van een grondwettelijke belemmering daarvoor. Onder de kanttekening dat uiteraard niet in al deze gevallen de mate van overdracht van Nederlandse bevoegdheden even groot is, werd op basis van de tekst en de ontstaansgeschiedenis van artikel 92 van de Grondwet, geconcludeerd dat met de desbetreffende grondwetsbepaling niet is beoogd de overdracht van bevoegdheden aan andere staten uit te sluiten.

Ter beantwoording van de volgende vraag van de P.v.d.A.-fractieleden diene, dat de toestand van «general alert» ingaat bij of onmiddellijk na het uitbreken van vijandelijkheden en nadat de bondgenoten het over de afkondiging eens zijn gebleken. Pas daarna kan van inzet van enig wapen in NAVO-verband sprake zijn op grond van de daarop van toepassing zijnde procedures.

Voor wat de interpretatie van artikel 5 van het onderhavige verdrag betreft ligt – in lijn met het Nonproliferatieverdrag – de beschikkingsmacht over de kruisvluchtwapens bij de Amerikaanse president. De betekenis van artikel 3 in dit verband is dat deze beschikkingsmacht op een bepaalde wijze wordt uitgeoefend. De in dit artikel aangehaalde NAVO-procedures stellen dat een verzoek tot het vrijgeven voor inzet van kruisvluchtwapens gedaan kan worden door een NATO-opperbevelhebber of een lidstaat. Dit verzoek komt aan de orde in het Defence Planning Committee. De Secretaris-Generaal van de NAVO legt het verzoek, voorzien van de standpunten van de lidstaten, voor aan de president van de Verenigde Staten. Deze neemt de beslissing tot het al dan niet vrijgeven van de wapens voor inzet. Indien hij de wapens heeft vrijgegeven, beslist SACEUR over het al dan niet inzetten van wapens.

Uit het voorgaande worden twee dingen duidelijk. Ten eerste dat de president van de Verenigde Staten geen afstand doet van zijn beschikkingsmacht. Hij oefent deze slechts uit op een bepaalde wijze. De regering heeft dit altijd vergeleken met een vetorecht omdat de president zelf niet bepaalt of inzet moet plaatsvinden maar hij alleen beslist op de wapens al dan niet vrijgegeven kunnen worden. Van een met het Nonproliferatieverdrag strijdige overdracht van bevoegdheid tot inzet aan de NAVO is dan ook geen sprake.

Ten tweede volgt uit het bovenstaande dat de beslissing tot inzet van kruisvluchtwapens geschiedt door SACEUR, derhalve door een orgaan van de NAVO.

De stelling, volgens de P.v.d.A.-fractieleden, dat de Amerikaanse eenheid op Soesterberg teruggetrokken zou kunnen worden als de Nederlandse regering dat wenselijk acht, heeft betrekking op de situatie die is beschreven in bijlage 2 bij de adviesaanvraag van de regering aan de Raad van State (Kamerstukken II 1983/1984, 17 980 B). Hierop is in de debatten met de Tweede Kamer nader ingegaan.

De inzet van kruisvluchtwapens alsook de inzet van het F-15 squadron op Soesterberg is gebaseerd op verdragen en geschiedt volgens NAVO-procedures. Wij gaan er van uit dat verdragspartners zich aan een verdrag houden.

Indien zich niettemin de hypothetische situatie voordoet dat wordt gehandeld in strijd met de NAVO-procedures dan kan de Nederlandse regering het verdrag beëindigen. Dit geldt zowel voor het verdrag inzake de legering van Amerikaanse troepen op Soesterberg als voor het onderhavige verdrag. In onze opvatting hierover is een verandering gekomen.

Wij hebben er voorts inderdaad kennis van genomen dat zowel door de partijleider van de Duitse Democratische Republiek Honecker als door de minister van Buitenlandse Zaken Sowjet Unie Shevardnadze recent uitspraken zijn gedaan, die erop kunnen duiden dat de Sowjet Unie bereid zou zijn ingeval alle Amerikaanse middellange afstandsruketten uit Europa zouden zijn verdwenen, óók de systemen terug te trekken die sinds 1984 in de Duitse Democratische Republiek en Tsjechoslowakije zijn geplaatst. Het gaat hier om enkele tientallen systemen die een bereik hebben van 900 km.

Door opstelling in landen als de Duitse Democratische Republiek en Tsjechoslowakije kunnen ook deze systemen grote delen van West Europa bereiken. Het probleem van de systemen voor de kortere afstand dient in het kader van een INF-akkoord bevredigend te worden opgelost. Het Westen heeft dit standpunt van meet af aan in de onderhandelingen ingenomen.

Inzake de desbetreffende vraag van de P.v.d.A.-fractie dienen naast de problematiek van de Aziatische SS-20 systemen de partijen ook een bevredigende oplossing te vinden voor het aspect van de verificatie en de eerder genoemde SRINF (Shorter Range INF)-problematiek. Het is onjuist de Franse en Britse systemen als een obstakel te presenteren aangezien

deze systemen gezien hun aard en functie in de afschrikking niet in verband gebracht mogen worden met de INF van de Sowjet Unie en de Verenigde Staten.

Voor wat ontmanteling betreft diene, in antwoord op een vraag van dezelfde fractieleden, dat de SS-5 geheel is uitgefaseerd. Er zijn echter tenminste nog enige tientallen SS-4 systemen opgesteld. Het aantal SS-4 en SS-5 systemen bedroeg in het midden van de jaren '70 resp. 500 en 100 (d.w.z. 600 koppen). In het licht van de opbouw van het SS-20 arsenaal, dat thans met 441 systemen meer dan 1300 koppen omvat en zowel kwantitatief als kwalitatief een enorme uitbreiding betekende van het Sowjet-potentieel op het terrein van de middellange afstands systemen, is het naar ons oordeel niet erg voor de hand liggend te spreken in termen als «tegenprestatie van het Westen tegenover het uitfasen van de SS-4 en SS-5».

Ten aanzien van de laatste vraag van de P.v.d.A.-fractie merken wij op dat de overeenkomst met de Verenigde Staten in artikel 1 bepaalt dat dit land een eenheid kruisvluchtwapens in Nederland mag plaatsen. In artikel 2 is bepaald dat het aantal te plaatsen systemen kan worden gewijzigd ingeval van een wapenbeheersingsovereenkomst. Dit impliceert dat indien geen wapenbeheersingsovereenkomst tot stand komt tussen de Verenigde Staten en de Sowjet Unie, in 1988 de plaatsing van de 48 voor Nederland bestemde kruisvluchtwapens zal geschieden. In een wapenbeheersingsovereenkomst zal rekening moeten worden gehouden met de in bondgenootschappelijk overleg overeengekomen uitgangspunten, zoals gelijke rechten en plichten voor beide partijen, globaliteit, geen band met systemen van derde landen en effectieve verificatie. Zoals eerder opgemerkt zullen tevens afspraken moeten worden gemaakt om te voorkomen dat een akkoord kan worden ondergraven door SRINF.

De vraag van het lid van de P.P.R.-fractie of de regering het bestaan erkent van de grondbeginselen van de Nederlandse democratische rechtsstaat beantwoorden wij bevestigend. Eveneens bevestigend beantwoorden wij de vraag of wij de overdracht van bevoegdheden die de burger rechtstreeks raken verenigbaar achten met die grondbeginselen.

Tenslotte merken wij in antwoord op de desbetreffende vraag van het P.P.R.-fractielid op, dat wij het met het aan het woord zijnde lid betreuren dat er op dit moment verdeeldheid in de Nederlandse samenleving bestaat over de stationering van kruisvluchtwapens in ons land. Wij zijn echter geenszins van mening dat er sprake zou zijn van een fundamentele verdeeldheid in de samenleving over de grondbeginselen van ons nationale bestel.

Het lid van de R.P.F.-fractie vroeg naar de ethische normen met betrekking tot de kernbewapening. De regering stelt voorop als het hoogste ethische doel de voorkoming van oorlog, hetgeen in bondgenootschappelijk verband geschiedt door middel van een strategie van afschrikking. Kernwapens spelen onder de huidige omstandigheden daarbij een onmisbare rol.

Het doel van kernwapens is afschrikking door de onaanvaardbare gevolgen van eventuele inzet in het vooruitzicht te stellen. Kernwapens vervullen dan ook een primair politieke functie. De plaatsing van kruisvluchtwapens als antwoord op de opbouw aan Sowjet-zijde van een enorm potentieel aan middellange afstands systemen pas in het kader van een verantwoorde uitvoering van de bondgenootschappelijke strategie van oorlogvoorkoming door afschrikking.

Overigens moge in dit verband worden verwezen naar hetgeen is gesteld in de Defensienota-1984 over de ethische aspecten van de kernbewapening.

Inzake de vragen van hetzelfde fractielid met betrekking tot onder meer de technische beheersbaarheid van kruisvluchtwapens merken wij op dat ten aanzien van de opslag, het vervoer, het onderhoud en de technische

veiligheid van het kernwapen zelf zeer hoge eisen worden gesteld. Dit geldt eveneens ten aanzien van de fysieke beveiliging. Deze eisen zijn vastgesteld in diverse Amerikaanse en NAVO-voorschriften. De betrokken landen hebben zich verplicht om zich aan de gestelde eisen te houden. Het naleven van de voorschriften wordt veelvuldig gecontroleerd door zowel nationale als internationale inspectieteams. De aan de technische veiligheid gestelde eisen sluiten een ongewilde nucleaire explosie uit, ook bij een ongeval. Risico-analysen worden veelvuldig uitgevoerd. Door het totaalpakket van regels en voorzieningen kan gesteld worden dat de technische beheersbaarheid van kernwapens uitermate groot is en het risico-niveau tot een absoluut minimum is gebracht.

Het lid van de R.P.F.-fractie meende voorts dat weinig aandacht is gegeven aan de versterking van de internationale rechtsorde om gebruik van kruisvluchtwapens te voorkomen. Vanuit dit gezichtspunt stelde hij een aantal vragen. Alvorens op deze vragen in te gaan willen wij over het door dit lid gestelde gezichtspunt het volgende opmerken.

Het NAVO-dubbelbesluit van december 1979 en de thans – in de vorm van de plaatsingsovereenkomst met de Verenigde Staten – aan de orde zijnde implementatie van dat besluit door Nederland maken deel uit van een veiligheidsbeleid dat is gericht op voorkoming van oorlog. Dat veiligheidsbeleid vereist een geloofwaardige afschrikking, waarvan de plaatsing o.m. in Nederland van kruisvluchtwapens deel uitmaakt.

Het is geen punt van discussie dat het bevorderen van vrede en veiligheid deel uitmaakt van de grondwettelijke opdracht tot bevordering van de internationale rechtsorde. (Zie bijlage Handelingen Ie Kamer, zitting 1980–1981, 15 049 (R 1100) nr. 19, blz. 2.) In de gegeven omstandigheden is voor een in bondgenootschappelijk verband gevoerd veiligheidsbeleid gebaseerd op afschrikking geen geloofwaardig alternatief voorhanden. Dat neemt niet weg dat de regering ernstig en met grote inzet streeft naar het totstandbrengen van omstandigheden, waarin het gezamenlijke veiligheidsbeleid kan worden gebaseerd op andere middelen.

Het totale Nederlandse vredes- en veiligheidsbeleid voldoet in de hierboven beschreven zin wel degelijk aan bedoelde grondwettelijke opdracht.

Sedert de totstandkoming van de vier Rode Kruis-verdragen (Genève, 12 augustus 1949) op het gebied van het humanitair oorlogsrecht zijn, zulks in antwoord op de gestelde vragen, mede met Nederlandse inzet, een aantal verdragen tot stand gebracht die beogen de gevolgen van oorlogvoering voor niet-direct bij vijandelikheden betrokken personen te mitigeren. De belangrijkste verdragsrechtelijke regeling is neergelegd in de Aanvullende Protocollen bij genoemde Rode Kruisverdragen (Bern, 1977). De realisering van de doelstellingen van deze regeling achten wij een belangrijke bijdrage aan de bevordering van de internationale rechtsorde; goedkeuring van deze Protocollen zal binnenkort in de Eerste Kamer aan de orde worden gesteld.

Gelet op het met het gebruik van kruisvluchtwapens in de vraagstelling impliciet gelegde verband willen wij er echter op wijzen dat naar Nederlandse opvatting het gebruik van kernwapens als zodanig wel onderworpen is aan de algemene beginselen van humanitair oorlogsrecht, maar niet aan de geschreven regels terzake van methoden en middelen van oorlogvoering. Voor een meer uitvoerige uiteenzetting op dit punt verwijzen wij naar de tot dusver gevoerde schriftelijke gedachtenwisseling met betrekking tot het betrokken wetsontwerp (nr. 18 277).

Deze verdragsregeling is van vrij recente datum en maakt duidelijk dat niet volgehouden kan worden dat het geldende oorlogsrecht voornamelijk stamt uit de tijd dat soevereine staten met weinig geavanceerde technische middelen met elkaar oorlog voerden. Het belangrijkste aspect van dit geheel van regels achten wij de nadere uitwerking in een groot aantal bepalingen van het beginsel dat strijdende partijen onderscheid dienen te maken tussen combattanten en niet-combattanten en dat de burgerbe-

volking niet als zodanig aangevallen mag worden. De gelding van deze beginselen was immers in ernstige twijfel geraakt, niet alleen ten gevolge van wapentechnische ontwikkelingen, maar ook door de toenemende tendens om het economische potentieel van de tegenstander uit te schakelen vanwege het militaire belang daarvan.

Ook op het punt van beperking van het gebruik van bepaalde wapensoorten is sinds het verbod van de ontwikkeling, de produktie en de aanleg van voorraden van bacteriologische, biologische en toxinwapens (Trb. 1972, 142) en het Verdrag inzake het verbod van militair of enig ander vijandelijk gebruik van milieuveranderingstechnieken (Trb. 1977, 141).

Ook de regering acht het dringend noodzakelijk maatregelen te nemen ter beperking van de nucleaire bewapening. Die maatregelen moeten evenwel ingepast worden in een coherent veiligheidsbeleid, hetgeen meebrengt dat daarbij ook de conventionele bewapening moet worden betrokken vanwege de bestaande onevenwichtigheid op dat terrein tussen Oost en West en voorts dat daarbij voorzieningen moeten worden getroffen, zoals adequate verificatieregelingen, waarvoor het humanitaire oorlogsrecht niet het juiste instrumentarium biedt.

Een uiteenzetting van het beleid dat in NAVO- of VN-kader in dit verband door Nederland wordt gevoerd, die aan dit beleid recht zou doen wedervaren, gaat het bestek van de huidige gedachtenwisseling naar onze mening te buiten. Dat beleid is vooral geïnspireerd door de grondwettelijke opdracht tot bevordering van de internationale rechtsorde, en daarmee de versterking van recht en moraal in de interstatelijke betrekkingen.

Het zou echter een misvatting zijn te menen dat Nederland ermee kan volstaan een beleid te voeren op het punt van veiligheid dat uitsluitend is gebaseerd op de versterking van recht en moraal. Dat zijn doelstellingen op langere termijn die er niet aan in de weg kunnen en mogen staan in dat beleid ook rekening te houden met het gegeven dat andere deelnemers aan het interstatelijk verkeer aan de vereisten van recht en moraal minder gewicht hechten dan wenselijk is.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

De Minister van Defensie,
J. de Ruiter

De Minister van Binnenlandse Zaken,
R. W. de Korte